

Jelöltjeim az Aranytollra

A múlt év decemberében levelet (lehet, hogy körlevelet) kaptam a MÚOSZ-tól.

Arra kértek, tegyek javaslatot az 1994-ben Aranytollal kitüntetendő személy(ek)re vonatkozóan, részletes szakmai indoklással.

A részletes magyarázat helyett a rövid indoklást választom, már csak azért is, mert hitem szerint elegendőnek kellene lennie a pusztá névsornak. Hiszen a MÚOSZ tulajdonképpen arra való (lenne), hogy ha bedobom neki egy újságíró nevét, mint valami komputerbe, utána „emyőjén” (mármint az újságíró-szövetségén) jelenjék meg részletes leírás az illetőről.

Listámon 24 név szerepel. Tudom, hogy ennyi Aranytollat egyetlen esztendőben ki sem osztanak, de szolgáljon mentségemül, hogy listám, ha úgy tetszik, több évre szól, és nagyon remélem, a rajta szereplők még megérik (sőt talán még én is megérem), hogy előbb-utóbb megkapják a kitüntetést. Nyilvánosságra pedig – a szokással ellentétben – azért hozom, mert javaslataim nemcsak a bizottságnak, hanem az egész szakmának szólnak. Ahogy a hozzám intézett felszólításban áll: nyugdíjas kollégákat nevezek meg, legalábbis úgy tudom, hogy – függetlenül jelenlegi aktivitásuktól – valamennyien azok. És most következnek javasoltjaim listája:

1. Ács Irén. Ha lenne Aranykamera díja is a MÚOSZ-nak, mint ahogy nincs, ezt a kiváló fotóriportert azzal kellene kitüntetni. Mert csak Aranytoll van, hát azzal.

2. Antal Gábor. Évtizedeken át sajtónk egyik legműveltebb tollforgatójaként szerzett hírnevet magának. Művészeti kritikusként és publicistaként egyaránt figyelni kellett a szavára.

3. Bajor Nagy Ernő. 1956 után azt írtam a Bécsbe átköltözött Vajda Pista barátomnak: „Amióta elmentél, B. N. E. lett a legjobb magyar riporter.” Ma sem mondok mást.

4. Ember Mária. Riportban, tárcában, olvasószerkesztésben egyaránt az élvonalba tartozik.

5. Eörsi István. Nemcsak versben, drámában maradandó, de napi újságírói műfajokban, publicisztikában, glosszában is a legjobbak közé tartozik.

6. Faragó Vilmos. Évek óta össze vagyunk veszve, lehet, hogy életfogytig, de ez nem változtat azon, hogy ő az ország egyik legjobb publicistája.

7. Firon András. Amikor „testvéri” tankok szétverték a prágai tavaszt, ő kitarított álláspontja mellett, ki is rúgták. Attól csak még jobb publicista lett. Eszmei és gyakorlati kirúgói közül néhányan már régen aranytollasok, itt az ideje, hogy ő is az legyen.

8. Földes Péter. Az ellenforradalmi Kádár–Műnnich–Biszkü-rezsim 13 évre ítélte, mert megpróbálta megmondani az igazat, legalább a franciáknak. Akkori ellenlábasai közül a régen Aranytollat kaptak próbáljanak helyet szorítani neki ebben a csapatban, így csökken a szégyene az ő Aranytolluknak.

9. Garai Tamás. Elmúlt hetvenéves, de ma is annyit dolgozik, mint három huszonöt éves kolléga együttvéve. Aranytollat érdemel, aki ilyen szorgos művelője és szerelmese szakmánknak.

10. Gömöri Endre. Évtizedek óta a legjobb külpolitikai publicista. Már akkor is úgy írt, mint ma, amikor az gyakorlatilag tilos volt. Hogy csinálta, nem tudom, ez az ő művészete.

11. Gyertyán Ervin. Mestere a közérthető stílusú, gondolatgazdag, nagy műveltségen és igaz eszméken alapuló publicisztikának.

12. Halász Péter (München). Díjával elismernék, hogy miközben mi idehaza többé-kevésbé beilleszkedtünk az önkényuralomba (néhány szamizdatos kivételével, akik többnyire nem is voltak hivatásos újságírók), azért évtizedeken át ugyanakkor létezett szabad és igaz magyar hírlapírás is (rengetegen hallgatták a rádióban, mármint a SZER-ben), méghozzá elsőrangú színvonalon.

13. Kaján. Mindig úgy tartottam, hogy sok kitűnő magyar karikatúrista működik, de van köztük egy zseni is: Kaján. Vagyis Kalász Tibor. Ugye ez elég indoklásnak, képletesen mellékelve életművét is.

14. Méray Tibor (Párizs). Indoklása hasonló a Halász Péteréhez. Hozzáteszem: sajtó-, irodalomtörténeti és történelmi tett az emigráns Irodalmi Újság szerkesztése, fenntartása. Legalább ezzel a díjjal próbáljuk meg jóvátenni, hogy jó néhány aranytollasunk van, aki nem annyira hírlapíróként, mint inkább mindenkit megfélemlítő pártagitproposként vált híres-hírhedt szakmánkbélivé.

15. Nóti Ilona. Aránylag hamar abba hagyta kiváló gyakorló újságírói munkáját, hogy a passzívabb, de felelősebb olvasószerkesztői posztot foglalja el. Kultúráltságával abban is kitűnő volt.

16. Pálos Miklós. Színes fantáziájú, sistersgő tempójú, mindig újakat kitaláló száguldó riporter.

17. Peterdi Pál. Neve a nyugdíjasok közt szerepel, ami hihetetlen, olyan dinamikával és termelékenységgel, sok műfajban dolgozik ma is. Ja, és kiváló minőségben.

18. Obersovszky Gyula. Aki 1956-ban az Igazságot „kitalálta”, az olyan történelmi tettet hajtott végre, hogy tulajdonképpen Platinatollat érdemelne. (De nincs nekünk, nem telik rá.)

19. Osvát Katalin. Azért, mert valaki szerény (pláne, ha van mire szerénynek lennie), nem kell megfélemlíteni róla. Kivált, ha megérdemli a kitüntetést.

20. Sas György. Meghatóak és imponálóak hűség és erőfeszítései lapjának (Film Színház Muzsika) feltámasztásáért, emellett kiváló hírlapíró.

21. Szécsi Éva. Ma is emlékezem sok külpolitikai jegyzetere meg körkapcsolásos műsorára, érdekes és színvonalas rádiós működésére.

22. Szepesti György. A név önmagáért beszél. Igen hosszú ideig ő volt számomra, nagyon sokak számára a magyar rádió.

23. Várkonyi Tibor. Évtizedekig őt tartottam a legjobb külpolitikai publicistának Gömöri után. Majd kis külföldi, diplomáciai kanyart tett, visszajött, és kiderült, hogy belpolitikai publicistának is elsőrangú.

24. Vásárhelyi Miklós. Amellett, hogy elsőrangú újságíró, sajtótörténésznek a legkiválóbb. Így tulajdonképpen két Aranytollat is érdemelne, pláne, ha hozzávesszük azt a szégyent, hogy eddig még egyet sem kapott.

Barabás Tamás